

II. FEJEZET.

A SZELLEMEK TESTETÖLTÉSE.

1. A testetöltés célja. — 2. A lélek. — 3. A materializmus.

A testetöltés célja.

132. Mi célja van annak, hogy a szellemek testet öltenek?

„Isten rendeli el, hogy testet öltsenek és így eljuttassa őket a tökéletességhez. Némelyiknek vezeklés ez a testetöltés, némelyiknek küldetés. A tökéletességet azonban csak úgy érhetik el, ha a testilétnek minde változásait elszenvedik és ebben áll a vezeklés. Másik célja a testetöltésnek még az, hogy általa a szellem részt vehessen a teremtés munkájában. Ez pedig úgy történik, hogy a szellem minden világon olyan testtel szereli fel magát, amely összhangban van az illető világ lényeges anyagával, hogy ilyen körülmények között és ilyen szempontból teljesítse Isten parancsolatait. Így hozzájárulván az általános munkához, önmaga dolgozik haladásán.“

A világegyetem működésének szüksége van a testtel bíró lények tevékenységére. Isten pedig bölcseségből kifolyólag úgy akarta, hogy ezek a lények haladásuk eszközét lellessék fel ebben a tevékenységben, ami által Hozzá közelebb juthatnak. Innen van az, hogy gondviselésének csodálatos törvénye által minden egymásba kapcsolódik és a természetben minden összetartozik.

133. Szükséges-e azoknak a szellemeknek is testet öltetniük, akik elejétől fogva jó uton haladtak?

„Teremtésükkor mindnyájan egyszerűek és tudatlanok voltak és a testi élet küzdelmei és kellemetlen-

ségei csak gyarapítják ismereteiket.¹ Az igazságos Isten pedig nem teremthette egyik részét boldognak, szenvedésektől és munkától mentnek s ebből kifolyólag olyanak, amely érdemet nem szerezhet.“

Mi hasznuk van akkor a szellemeknek abból, hogy jó uton haladtak, ha ez nem menti fel őket a testi élet szenvedései alól?

„Korábban jutnak el céljukhoz. Különben pedig a szenvedések gyakran a szellem tökéletlenségéből származnak. Minél kevésbé tökéletlen, annál kevesebb a gyötrelme. Aki nem irigy, nem féltékeny, nem fősvény és nem dicsvágyó, annak nem lehetnek e hibákból származó gyötrelmei.“

A lélek.

134. Mi a lélek?

„Testet öltött szellem.“

Mi volt a lélek, mielőtt a testtel egyesült?

„Szellem.“

Azonos tehát a lélek a szellemmel?

„Azonos. A lélek nem más, mint szellem.² A testtel való egyesülésük előtt oly értelmes lények a lelkek, akik benépesítik a láthatatlan világot és időnként újra testi burkot öltenek fel, hogy tisztulhassanak és megvilágosodhassanak általa.“

135. Van az emberben a testen és a lelken kívül más valami is?

„Még az a kötelék van meg benne, ami a lelket a testtel egyesíti.“

Milyen természetű ez a kötelék?

¹ Szellemi vezetőink tanítása szerint csakis olyan szellemek kénytelenek anyagi világokon testet öltetni, akik ismételt bukások által jutottak ilyen állapotba. Akik nem buktak el, azok a szellemi világban végzendő munkával lesznek Isten munkatársai. A fordító.

² Lásd a szellemre és lélekre vonatkozólag fennebb tett megjegyzést. A fordító.

„Félig anyagi, azaz közvetítő a szellem és a test között. Ez nagyon is szükséges arra, hogy a test és a szellem egymással közlekedhessék; mert e kötelék által hathat a szellem a testre és viszont a test a szellemre.“

Eszerint az ember három lényeges alkotórészből áll:

1. a testből, vagyis az anyagi lényből, mely hasonló az állatokhoz és melyet ugyanaz az életelv éltet;
2. a lélekből, vagyis a testet öltött szellemből, melynek a test a lakása;
3. a közvetítő elemből vagy periszpritből (kődtest), mely félig anyagi test és a szellemnek első burkát képezi és egyesíti a lelket a testtel. Ilyen a gyümölcsben a csira, a csiraburok, (periszperma) és a magburok.

136. Független-e a lélek az életerőtől?

„Szüntelen ismétljük, hogy a test csupán burok.“
Megléhet a test lélek nélkül?

„Igen, ellehet nélküle és mégis, mihelyt megszűnik élni a test, elhagyja azt a lélek. A születés előtt még nincs végleges összeköttetés a lélek és a test között, de ha létrejött ez a kapcsolat, a test halála széttepi ezt a lélekkel összetartó kötelékét és a lélek elhagyja a testet. A szerves élet éltethet lélek nélküli testet, de a lélek nem lakhatik oly testben, mely elvesztette szerves életét.“

Mi volna testünk, ha lelke nem volna?

„Értelem nélkül való hustömeg volna; minden, amit akartok, csak épen ember nem.“

137. Lehet-e egy és ugyanannak a szellemnek két különböző testbe egyszerre beleköltöznie?

„Nem lehet. A szellem oszthatatlan és egy időben két különböző lényt nem éltethet. (Lásd a „Médiu-mok könyve: Kéttestűség és átalakulás“ című fejezetét.)

138. Mit gondoljunk azoknak a véleményéről, akik a lelket az anyagi élet életerejének tartják?

„Csak szókülönbség ez, amit mi számba nem ve-

szünk. Kezddjétek már egymással megegyezni a szókra nézve.“

139. Bizonyos szellemek, de még előbb bizonyos bölcsészek így értelmezték a lelket: éltető szikra az, mely a nagy mindenségből áramlott ki. Mit jelent ez az ellenmondás?

„Nincs ebben semmi ellenmondás. Csupán az általatos használt szók okozzák azt a látszatot. Miért nincs minden dologra külön szavatok?“

A lélek szót egymástól nagyon különböző dolgok kifejezésére használják. Némelyek az életerőt nevezik léleknek; és ilyen értelemben véve helyes az a képletes elnevezése, hogy a nagy mindenségből kiáramló szikra. Ez utóbi szavak az életerőnek egyetemes forrására mutatnak, amelyből minden lény kisajátít egy részt, mely rész pedig visszatér a lény holtá után a forrásba. Nem zárja ki ez a fogalom oly külön erkölcsi lénynek fogalmát, aki az anyagtól független és megőrzi egyéniségét. Ez az a lény, akit léleknek nevezünk és abban az értelemben nevezhetjük egyuttal testbe öltözött szellemnek is. A szellemek, midőn a lelket különféleképen értelmezik, nem tesznek mást, mint oly értelemben használják a szókat, amilyen jelentőséget ők tulajdonítottak azoknak és amilyen földi fogalmak fűződnek hozzájuk; mert kisebb vagy nagyobb mértékben még mindenik szellem földi fogalmakkal bír. Az emberi nyelv tökéletlensége, — ami abban rejlik, hogy nincs minden fogalom kifejezésére külön szavunk, — okozza az eltérő értelmezéseket; és ez a forrása számtalan félreértésnek és vitának. Ezért mondják a magasabb szellemek, hogy előbb egyezzzünk meg a szó használataát illetőleg.¹

140. Hogyan vélekedjünk arról az elméletéről, mely a lelket annyi alsóbb részre osztja, ahányféle izmaink vannak, úgy hogy mindenik a testnek más-más működését intézi?

„Ez is csak attól függ, hogy milyen értelemben vesszük a lélek szót. Ha az életfluidot értik alatta,

¹ Lásd a bevezetés II. §-ában a lélek szó magyarázatát.

akkor igazuk van, ha azonban a testet öltött szellemet értik, nincs igazuk. Mondtuk már, hogy a szellem oszthatatlan és hogy az életfluid utján közli és végezteti a szervekkel a mozgást anélkül azonban, hogy ő maga elosztódnék.“

Vannak azonban szellemek, akik ezt így állapították meg:

„A tudatlan szellemek a hatást tekinthetik oknak.“

A lélek a szervek közvetítésével működik, azokat pedig az életfluid élteti, mely szétosztódik közöttük és bővebben jut azokhoz a szervekhez, melyek a mozgás telepének központjait képezik. Amikor azonban lélek alatt az élő testben lakó szellemet értjük, mely a halál alkalmával elválik a testtől, akkor ez a magyarázat nem illik reá a lélekre.

141. Van-e valami igazuk azoknak, kik a lelket a testen kívül lévőnek és azt környezőnek tartják?

„A lélek nincs a testbe zárva, mint valami madár a kalitkába. Átsugárzik a testen és kívül is mutatkozik, akárcsak a fény valamely üveggömbön keresztül, vagy miként a hang kihatólván, elterjed egy zengő központ körül; illetésképpen lehet testen kívüllevőnek mondani, de mindamellett a lélek nem burka a testnek. A léleknek két burka van. Az első finom és könnyű, az nem más, mint amit te perispritnek nevezesz; a másik durva, anyagi és nehéz, az pedig a test. A lélek a középpontja ezeknek a burkoknak, amint a magnak a csira, ezt már mondtuk.“

142. Mit szóljunk ahhoz az elmélethez, mely szerint a gyermek lelke időszakonként tökéletesedik?

„A szellem csak egy és épen olyan teljes a gyermeké, mint a felnőtté; a test szervei, vagyis a lélek nyilvánulási eszközei azonban fejlődnek és tökéletesednek. Itt is a hatást tekintik az oknak.“

143. Miért nem állapítja meg minden szellem egyenlőképen a lélek fogalmát?

„Nem minden szellem van egyenlően tisztában ezekkel a fogalmakkal. Vannak korlátolt szellemek is, akik az elvont dolgokat nem értik meg, mint nálatok a gyermekek. Vannak továbbá áltudósok, akik cikornyás

beszéddel akarnak tekintélyt szerezni. Itt is épen úgy van, mint nálatok. Azonkívül maguk a tisztán látó szellemek is különböző kifejezésekkel élhetnek, melyeknek azonban alapjukban egyenlő az értékük. Különösen olyankor történik ez, mikor a ti nyelvetek által világosan ki nem fejezhető dolgokról van szó, mert akkor képeket és hasonlatokat kell használniok, amit ti valóságnak vesztek.“

144. Mit kell a világ lelke alatt értenünk?

„Az életnek és értelemnek egyetemes elemét, melyből az egyéniségek születnek. Csakhogy akik ilyen szókkal élnek, azok gyakran maguk sem értik önmagukat. A lélek szó annyira ruganyos, hogy kiki révedéseiben tetszése szerint alkalmazza. A földnek is tulajdonítottak már lelket néha. Ez alatt pedig azoknak az odaadó szellemeknek az összességét kell érteni, akik a helyes utra irányítják cselekedeteiteket, ha hallgatók rájuk, és akik ugyszólván Isten helytartói földeteken.“

145. Hogyan van az, hogy a hajdani és az újabb bölcsészek oly hosszú időn át vitatkoztak a lélektan felett, anélkül, hogy ráakadtak volna az igazságra?

„Azok az emberek az örök szellemtan előfutárjai voltak, ők egyengették az utakat. Emberek voltak ők is és könnyen tévedhettek, mert saját eszméjüket tartották a világosságnak; csakhogy épen ezek a tévedések váltak eszközeivé az igazság kiderítésének, mert feltűntették a mellette szóló érveket és azok ellenkezőit. Egyébként pedig nagy igazságokat rejtenek ezek a tévedések és ti azokat összehasonlító tanulmányokkal meg is érthetitek.“

146. Kijelölt és körülhatárolt helye van-e a léleknek a testben?

„Nem, de a nagy tehetségek és a sokat gondolkozók lelke főképen a fejükben van, míg a sokat érzőknek és azoknak, kiknek minden cselekedetüket a felebaráti érzés irányítja, főképen a szívükben.“

Mit tartunk arról a véleményről, mely szerint a lélek az életközponiban volna?

„Azaz, hogy a szellem szervezeteknek inkább ezt a részét foglalja el, mivel ebben folynak össze minden érzéseitek. Akik úgy vélik, hogy testeteknek abban a részében van a lélek, amit ők az élet központjának tartanak, azok a fluiddal vagy életerővel tévesztik össze a lelket. Mindenképen azt mondhatjuk, hogy főképen azokban a szervezetekben székel a lélek, melyek az értelmi és az erkölcsi tevékenység eszközei.“

A materializmus.

147. Miért van az, hogy azok, akik bonctannal, élettannal és általában természettudományokkal foglalkoznak, töbnyire materialisták?

„Az élettan kutatói mindent abból következtetnek, amit látnak. Emberi gög ez, melynél fogva azt hiszik, hogy mindent tudnak és nem képesek elhinni, hogy valami fölülmulthatja az ő értelmüket. Maga az ő tudományuk teszi őket elfogultakká és nem hiszik, hogy a természet valamit elrejtett előlük.“

148. Nem szomorú dolog-e az, hogy e tanulmányok következménye a materializmus, holott épen ezek útján kellene felismerniök az embereknek a világot kormányozó értelem felsőbbiségét? Mondhatjuk-e ebből kifolyólag, hogy veszedelmesek a tanulmányok?

„Nem igaz az, hogy a materializmus e tanulmányok eredménye; az ember helytelenül következtet belőlük, mert hiszen mindennel, még a legjobb dologgal is visszaélhet. Elsősorban a „semmi“-től sokkal jobban félnék az emberek, semhogy elárulnák félelmüket és az erős értelmű emberek gyakran inkább nagyképűek, mint bátrak. A legnagyobb részük csakis azért materialista, mert nem tudja valamivel betölteni azt az űrt, mely örvényképen tátong előtte. Mutass azonban mentő horgonyt nekik és ők sietve fognak abba kapaszkodni.“

Vannak oly emberek, kik értelmük tévedéséből csak az anyag működését látják a szerves lényekben és abból származtatják minden cselekedetüket. Az emberi testben ők csupán villanygépet láttak, az élet gé-

pezetét pedig csak a szervek játékán tanulmányozták. Látták, hogy gyakran egyetlen fonál elszakadása az, ami kioltja az életet és annál a fonálnál egyebet nem is láttak. Keresték, hogy nem maradt-e meg valami, mivel pedig csak tétlenné vált anyagot láttak és nem látták elszállani és meg nem foghatták a lelket: abban állapodtak meg, hogy minden csak az anyagnak tulajdonsága volt, tehát a halál után csak a gondolat hült helye marad meg. Szomorú dolog volna, ha mindebből csak ezt lehetne következtetnünk, mert akkor céltalan volna minden jó és rossz. Az ember akkor oda sülyedne, hogy önmagánál egyébre nem gondolna és anyagi kedvteléseinek kielégítését minden fölé helyezné. Felbomlásának a társadalmi kötelekek és visszahozhatatlanul véget érnének a legszentebb vonzalmak. Ez a felfogás szerencsére távol sem általános, sőt mondhatjuk, nagyon is szűk térre szorítkozik és nem egyéb egyéni véleménynél, mert még nem sikerült tanná összefoglalni. Az ilyen alapon nyugvó társadalom felbomlásának csiráit hordaná magában és tagjai vadállatok módjára széjjeltépnék egymást.

Az embernek megvan ösztönszerűleg az a gondolata, hogy életével együtt minden nem érhet véget számára. Irtózik a semmitől és bármennyire tiltakozott a jövő élet ellen, mikor elérkezik a nagy pillanat, alig akad olyan, aki azon ne tünődne, hogy mi lesz vele ezután; mert az a gondolat, hogy végkép kelljen megválnia az élettől, szívzaggató érzést kelt benne. Ki is volna képes közönnnyel venni azt, hogy immár határozottan örökre el kell válnia mindentől, amit szeretett? Ki ne ijedne meg, látván maga előtt a semmi végtelen örvényét megnyilni, amely elnyelni készül minden képességet és minden reménységet; és ki mondaná bátran: „Hogyan? hátam mögött a semmi, semmi más, mint üresség; minden véget ért örökre; még csak néhány nap és már nem is emlékeznek reám, akik tulélnék engem; csakhamar nyoma sem lesz földi pályafutásomnak, még a jót is el fogják feledni a hátlátlanok; semmi jutalom mindezért és semmi más kilátás számomra, mint a férgektől megrágott testem?“

Nincs-e valami rettentő és megdermesztő ebben a képben? A vallás bennünket arra tanít, hogy nem lehet ez így, józan eszünk pedig megerősíti ezt; csakhogy ez a bizonytalan határtalan jövődő lét nem elégíti ki bennünk a bizonyosság szeretetét; ez az, ami sokban kételyt ébreszt fel. Legyen úgy, hogy van lelkünk; de mi hát az, amit lelkünknek nevezünk? Van-e annak valami alakja, vagy észrevehető-e bármiképen is? Határok közé szorított, vagy határtalan lény-e a lélek? Némelyek azt mondják, hogy Isten lehellete, mások szikrának és ismét mások a nagy mindenség egy részének nevezik, vagyis az élet és értelem elemének; de mit tudunk mindebből? Mennyiben érdekelhet az minket, hogy van lelkünk, ha az utánunk belekeveredik a végtelenségbe, mint a vizeseppek a nagy tengerbe? Nem egyenlő-e a nemléttel az, hogy egyéniségünk elvész? Azt is mondják, hogy anyagtalan a lélek, csakhogy az anyagtalan testnek nem lehetnének határozott méretei, ami előttünk annyi, mint a semmi. Vallásunk arra is tanít, hogy jó vagy rossz cselekedeteinknek megfelelőleg, boldogok vagy boldogtalanok leszünk; de mi csoda boldogság várhat reánk Isten kebelében? Olyan üdvösség talán, olyan örök elmélkedés, melynek egyéb dolga sincs, mint az, hogy a Teremtő dicsőségét zengje? Valóság, vagy kép-e a pokol tüze? Maga az egyház ez utóbi értelemben veszi, de milyen fájdalommal kell értenünk alatta? Hol van ezeknek a szenvedéseknek a helye? Szóval, mit teszünk és mit látunk ebben a reánk várakozó világban? Mondják, hogy senki sem tért még vissza onnan, hogy számot adjon nekünk mindezekről. Tévedés ez. A spiritizmusnak épen az a hivatása, hogy bizonyos határig kézzelfoghatóvá és szemmel láthatóvá tegye számunkra ezt a jövőt, vagyis felvilágosítson minket jövőnkre vonatkozólag, mégpedig többé nem okoskodások, hanem tények útján. A szellemi közleményeknek köszönhetjük, hogy immár nem csupán valószínűség és lehetőség ez a jövő, amit mindenki tetszése szerint festhet le és amit a költők képzeletükkel kiszínezhetnek és megtévesztő képekkel szépíthetnek, hanem élénk táruló valóság, mert

maguk a siron tul levő lények jönnek el helyzetüket feltárni előttünk és megmondani, hogy mit cselekesznek. Ők maguk engedik meg, hogy tanui lehessünk sorsuk fordulatainak abban az új életükben és így megismertetik velünk azt a kikerülhetetlen sorsot, ami számunkra érdemeink vagy bűneink alapján várakozik. Van-e ebben valami vallástalanság? Épen ellenkezőleg, hitet nyernek a hitetlenek általa, a lanyhákknak pedig ez szükséges. Isten megengedi a spiritizmust, mégpedig azért, hogy felélénkítse ingadozó reményeinket és minket jövőnk meglátása által a jó utra térítsen vissza.